

ԱՆՏԱՌԻՆ

ԱՂԱԻԻՐԸ

Ո՛վ կարկաջուն պայծառ ջրրիկ,
Որ՝ ցայտելով ի դուրս ժայռէս,
Քոյ սահանքովըդ թափանցիկ
Ըզխոտ և սէզ ի վայր կըքես:
Բոլորչի կուճըն քարրարեան,
Ուր քու ալիքըդ խայտային,
Կը թողու որ ազատ երթան
Ու կոխեն գէջ գորգն անտառին:

Չունիս դուն քեզ տաճար և շուք,
Բայց փեկոնի այս մեծ ծառեր,
Որոց սփռեն խիտ առ խիտ ճիւղք՝
Ազատ ալեացդ վերայ ըստուեր:
Այլ տնձանձիր դուն տարածես,
Առատաձեռն պէս սրբտերու,
— Որք անժանօթ, — այլ սիրապէս
Հասնին տկարաց կազդուրելու:

Լըսեմ կաթիլդ դաշնակաւոր,
Որ կը թափի ձայնին աւաչ,
Ինչպէս քաղցրիկ մեղեդի՝ զոր
Կ'ընդհատէ մի փափկիկ հառաչ:
Առջև հանէ ձայնը գողտրիկ
Կայտառ պատկերքս իմ մանկութեան,
Սիրաբա կ'անեն տըխրազեցիկ,
Անցեալ զնացեալ դիպաց վրան:

Խորհրդաւոր կարկա՛յ քոյին
Շատ դէպքի մէջ ձայն է տուել:
Եւ որ խորհուրդ իմ տըխրազին
Ալեացդ հետ չէ վազել անցել:
Պառկած երբեմն շուքին ներքև,
Չոր կու սրփռեն ծառք քու վերան,
Տատանէին մըտացս առջև
Շընորհք՝ ալեաց պէս բազմազան:

Ապա, ծեծուած մըրըրկէն, ես
Առանձնութիւն փրնտռեցի, մահ,
Գրլուխս տուած ժայռիդ ի դէզ
Ուստի ջրրիկըդ գայ ի սահ:

Սիրտս իւր վիշտերը յայտնելու
Քու արձագանգըդ կը փնտռէ .
Զի կարկաջանքդ, ջուր սիրարկու ,
Հառաչանքիս շատ նըման է :

Այժմիկ դարձեալ քեզ ընդ առաջ
Կու գամ Աղբիւր, մըղդուած ներսէս .
Լըսել ի վայր անկմանդ շառաչ,
Տեսնալ սողալըդ օձի պէս :
Այլ կը տեսնէ դիւ քուկին ափ ,
Առաջուրնէ խիստ շատ տարբեր .
Զի փետրափոխ լինի կարապ ,
Թափի տերէն նախ քան ձըմեռ :

Թերեւս շուտով զիս տեսնաս դուն ,
Ճերմակ մազով ծըռած քեզ մօտ
Ճիւղ մի կըտրել քու ծառերուն՝
Նեցուկ ոտիցըս ցողոցովոտ :

Նրստած ի սէզն , հեյտ բազմականդ ,
Կենացս վախճան մերձ ըզգալով .
Քանզի վայրէջքդ և դարեանդ
Պատրաստեն զիս ի մահ մեղմով :

Ալիք զալիքդ անգաղար
Մըղեն լինին աներևոյթ ,
« Այս է , կ'ասեմ , ես ճանապարհ
« Ընդ որ գընան օրերս անքոյթ » :

« Ո՛րչափ արդեօք ես պիտ'ապրիմ...
« Այլ յառաջելըն է մեզ հարկ .
« Մօտ է գիշերն արշալուսին .
« Վազէ ջրբիկ , վազէ արագ » :

Թարգմ. Հ. Քեր. Վ. Քուշներեան. Լամարդին